

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **J. G., Š.**, správkyňa konkurznej podstaty úpadcu T., spol. s r. o., K. v konkurze, I., proti žalovanému 1/ **T.**, a. s., K., J. K., I., žalovanému 2/ **S.**, a. s., K., S.S., žalovanému 3/ **T.**, a. s., P. všetci žalovaní zastúpení advokátom J. A., Z.K., **o určenie neúčinnosti právnych úkonov**, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 14. decembra 2009 č. k. 19 Cbi 61/2003-103, takto

r o z h o d o l :

Napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 14. decembra 2009 č. k. 19 Cbi 61/2003-103 sa z r u š u j e a vec sa v r a c i a súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa určil, že zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 20. 8. 1999 uzatvorená medzi T., spol. s r. o., K. ako postupcom a T., a. s. ako postupníkom vo výške 12 869 593,72 Sk je voči konkurzným veriteľom právne neúčinná. Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 20. 8. 1999 uzatvorená medzi T., spol. s r. o. K. ako postupcom a T., a. s. ako postupníkom vo výške 795 100,50 Sk je voči konkurzným veriteľom právne neúčinná. Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 20. 8. 1999 uzatvorená medzi T., spol. s r. o. K. ako postupcom a T., a. s., ako postupníkom vo výške 2 464 944,20 Sk je voči konkurzným veriteľom právne neúčinná. Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 17. 5. 2000 uzatvorená medzi T., a. s. ako postupcom T., spol. s r. o. ako postupníkom vo výške 16 129,638,40 Sk je voči konkurzným veriteľom právne neúčinná. Súčasne uložil žalovanému v 1/ rade povinnosť vrátiť do konkurznej podstaty sumu 16 129 638,40 Sk a zaplatiť žalobcovi trovy konania 33,19 Eur. Ďalej určil, že zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 20.

8. 1999 uzatvorená medzi T., s. r. o., K. ako postupcom a T., a. s. ako postupníkom vo výške 5 451 100,80 Sk je voči konkurzným veriteľom právne neúčinná. Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 17. 5. 2000 uzatvorená medzi T., a. s. postupcom spol. s r. o. K. ako postupníkom vo výške 1 304 342,50 Sk je voči konkurzným veriteľom právne neúčinná. Zároveň uložil žalovanému v 2/ rade povinnosť vrátiť do konkurznej podstaty sumu 5 451 100,80 Sk a zaplatiť žalobcovi trovy konania 33,19 Eur. Ďalej určil, že zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 20. 8. 1999 uzatvorená medzi T., spol. s r. o. K. ako postupcom a T., a. s. ako postupníkom vo výške 24 083 473,40 Sk je voči konkurzným veriteľom právne neúčinná. Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 20. 8. 1999 uzatvorená medzi T., spol. s r. o., K. ako postupcom a to T., a. s. ako postupníkom vo výške 10 096 714,50 Sk je voči konkurzným veriteľom právne neúčinná. Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 17. 5. 2000 uzatvorená medzi T., a. s. ako postupcom a T., spol. s r. o. ako postupníkom vo výške 33 083 473,40 Sk je voči konkurzným veriteľom právne neúčinná. Zmluva o započítaní pohľadávok medzi T., spol. s r. o. K. a T., a. s. zo dňa 17. 5. 2000 je voči konkurzným veriteľom právne neúčinná. Uložil tiež žalovanému v 3/ rade povinnosť vrátiť do konkurznej podstaty sumu 34 180 187,90 Sk a zaplatiť žalobcovi trovy konania 33,19 Eur.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že na majetok dlžníka obchodnú spoločnosť T., spol. s r. o. bol uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11. 12. 2000 pod č. k. 5 K 26/00 vyhlásený konkurz.

Žalobca sa žalobou domáhal určenia neúčinnosti horeuvedených zmlúv, ako aj vrátenia sumy 34 180 187,90 Sk do konkurznej podstaty úpadcu. Žalobca odporoval právnym úkonom v lehote podľa § 15 ods. 2 Zákona o konkurze a vyrovnaní. Preto námietka žalovaných, že žaloba nebola uplatnená včas nie je dôvodná.

Medzi sporovými stranami nie je sporné, že zmluvy o postúpení pohľadávok boli uzavreté, a že tieto zmluvy boli podpísané za postupcu ako aj postupníka J.J. N., predsedom predstavenstva žalovaných obchodných spoločností. Sporným zostalo, či uzatvorením zmlúv o postúpení pohľadávok boli naplnené podmienky odporovateľnosti podľa ustanovenia § 15 ods. 1 a ods. 4 Zákona o konkurze a vyrovnaní.

Z ustanovenia § 15 ods. 4 Zákona o konkurze a vyrovnaní vyplýva, že úspešne možno odporovať právny úkon, len ak bol urobený medzi dlžníkom a osobami uvedenými v § 15 ods. 4 Zákona o konkurze a vyrovnaní pod písmenom a/ až e/. Ďalej musí byť preukázaný úmysel dlžníka ukrátiť týmto právnym úkonom veriteľa a preukázané, že druhá strana poznala úmysel dlžníka.

V čase uzatvárania zmlúv o postúpení pohľadávok bol J. N. predsedom predstavenstva žalovaných v 1/, 2/ a 3/ rade. Podľa ustanovenia § 15 ods. 4 písm. a/ Zákona o konkurze a vyrovnaní bola splnená podmienka podať odporovateľnú žalobu. V konaní bolo preto potrebné skúmať, či bola splnená aj ďalšia podmienka a to, že by horeuvedenými právnymi úkonmi došlo podstatným spôsobom k ukráteniu veriteľov žalobcu.

Právo podať odporovaciu žalobu môže byť úspešné len vtedy, keď úkonom dlžníka došlo k ukráteniu veriteľa pohľadávky. Ak by mal dlžník dostatok majetku na uspokojenie pohľadávky veriteľa, nie je možné úspešne právny úkon dlžníka napadnúť. V konkurznom konaní je ukrátenie pohľadávky potrebné hodnotiť z pohľadu všetkých konkurzných veriteľov. V danej veci v konaní bolo preukázané, že uzatvorením predmetných zmlúv o postúpení pohľadávok došlo k ukráteniu vymáhateľných pohľadávok a to z dôvodu, že žalobca sa na jednej strane vedome vzdal pohľadávok bonitných a na strane druhej ako plnenie prijal nevýhodné pohľadávky. Takéto protiplnenie je nulové, predstavuje pre žalobcu stratu.

Žalobca pred podaním návrhu na vyhlásenie ako aj pred jeho vyhlásením viackrát postupoval podobným spôsobom, pričom vedel o svojej hospodárskej situácii v spoločnosti a o nevýhodnosti prevzatia pohľadávok ako protiplnenie si svoju hospodársku situáciu ešte prehľbil, čo spôsobilo úpadok možností a poškodenie veriteľov.

Z uvedeného vyplýva, že pri uzatváraní zmlúv o postúpení pohľadávok úpadca vedel o nevýhodnosti prevzatia týchto pohľadávok na strane jednej a na strane druhej k získaniu majetkového prospechu žalovaných v 1/, 2/ a 3/ rade. Súd dospel k záveru, že uzavretie horeuvedených zmlúv bolo len právnym úkonom na vytvorenie rámca pre predstierané plnenie s cieľom odčerpať finančné prostriedky úpadcu a previesť ich na žalovaných s cieľom ukrátiť veriteľov úpadcu. Vzhľadom na právnu neúčinnosť horeuvedených zmlúv voči

konkurzným veriteľom súd rozhodol aj o povinnosti vrátiť žalobcovi plnenie poskytnuté na základe týchto zmlúv.

V priebehu pojednávania došlo u žalovaného v druhom rade k zmene obchodného mena na S., a. s., K., S. K., I.. Ku dňu podania žaloby mal žalovaný v 3/ rade majetok v SR preto je daná právomoc a príslušnosť súdov SR.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. Preto uložil žalovaným nahradiť žalobcovi trovy konania.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podali odvolanie žalovaný 1/, 2/ a 3/. Obsahovo navrhli, aby odvolací súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, alebo zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a žalobu zamietol. Poukázali na tú skutočnosť, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle ustanovenia § 205 ods. 2 písm. e/ O. s. p. a ustanovenia § 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p. s odôvodnením, že prvostupňový súd pri rozhodovaní dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktoré viedli k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci.

Žalovaný v 3/ rade upriamuje pozornosť na Nariadenie Rady Európskeho spoločenstva č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o súdnej právomoci, uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach. Rada zvyrazňuje v bode 11/ „Pravidlá sudcovskej právomoci musia byť predvídateľné a musia vychádzať zo všeobecnej zásady sídla odporcu a súdna moc sa musí uplatňovať na tom princípe.

Sídlo právnickej osoby treba definovať samostatne, aby boli spoločné pravidlá transparentnejšie a bolo možné vyhnúť sa konfliktom súdnej právomoci.

V článku 1/ bod 1/ sa Nariadenie uplatní v občianskych a obchodných veciach bez ohľadu na povahu súdu, alebo tribunálu.

Podľa článku 24 Nariadenia súd členského štátu, pre ktorý odporca predstúpi musí mať súdnu právomoc.

Podľa článku 60 ods. 1 Nariadenia „na účely tohto nariadenia spoločnosť, alebo iná právnická osoba, alebo združenie fyzických, alebo právnických osôb má sídlo na mieste, kde má a/ štatutárne sídlo. Tieto skutočnosti sú rozhodné z hľadiska kompetencie konajúceho súdu konať a rozhodovať kauzu žalovaného v 3/ rade so sídlom mimo územia Slovenskej republiky.

Žalovaný v 1/ až 3/ rade ďalej poukazuje na to, že žalobca namieta vykonanie právneho úkonu dlžníkom, ktorý je uvedený v § 15 ods. 4, 5 Zákona o konkurze a vyrovnaní. Vzápätí tvrdil, že dlžník uzavrel zmluvy s neurčitým predmetom, hoci to je podstatná náležitosť právneho úkonu. Žalovaní tvrdia, že ak bol predmet úkonu neurčitý, potom je právny úkon neplatný, preto mu nemožno úspešne odporovať. Žalobca nepredložil dôkazy, ktorými by preukázal tvrdenie, že žalovaní právnymi úkonmi ukrátili veriteľov a zavinili tak úpadok žalobcu. Väčšina pohľadávok bola postúpená bez tzv. krátenia za 100% ich nominálnej hodnoty. Toto nebolo ukračováním veriteľov a ich pohľadávky, ale bežným právnym úkonom. Žalobca nedokázal, že takéto úkony boli nevýhodné. Chýba patričná dokumentácia, dôkaz a posudky odborníkov. Dôkazné bremeno týchto skutočností žalobca neunesol. Krajský súd sa uspokojil bez adekvátneho dokazovania, len s tvrdením žalobcu a vyššie uvedené námietky a výhrady žalovaných neakceptoval. Krajský súd vo svojom rozhodnutí doslovne prevzal úvahy a tvrdenia žalobcu bez akéhokoľvek dôkazu.

Žalobca videl odporovateľnosť právnych úkonov žalovaných v ustanoveniach § 15 ods. 4, 5 Zákona o konkurze a vyrovnaní. Je nepochybné, že mal dokázať príčinnú súvislosť medzi právnymi úkonmi žalovaných, právnym úkonom dlžníka a úpadkom dlžníka, pretože dlžník nebol v úpadku pred vykonaním právneho úkonu.

Žalovaný zhodne namietali premlčanie podľa ustanovenia § 15 ods. 5 Zákona o konkurze a vyrovnaní, ale aj podľa § 101 Občianskeho zákonníka. Konajúci súd sa zámenou premlčania nezaoberal a v rozhodnutí k nej nezaujal žiadne stanovisko.

Žalobca označil za žalovaných tri spoločnosti. Žalobca poukázal aj na to, že právne úkony vykonávala aj spoločnosť S.. Žalovaní v tejto súvislosti zhodne tvrdia, že dlžníkov právny úkon môže byť voči veriteľovi neúčinný ak bola žaloba podaná voči všetkým účastníkom, s ktorými, alebo v prospech ktorých bol právny úkon robený. Toto je zhodné pre

skúmanie cieľa pri odporovaní. nebol teda dôvod na vedenie spoločného konania, lebo nebolo solidárnej zodpovednosti. Žalovaný zhodne namietajú záver krajského súdu, že uzavretie sporných zmlúv bolo predstieraným cieľom odčerpať finančné prostriedky úpadcu a tieto previesť na žalovaných s cieľom ukrátiť veriteľov úpadcu. O tomto tvrdení nebol vykonaný ani jeden dôkaz. Preto žalovaný považujú rozhodnutie súdu prvého stupňa za nesprávne.

Žalobca sa k odvolaniu žalovaných nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal odvolanie žalovaných podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolania žalovaných sú dôvodné.

Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca sa svojim návrhom domáhal určenia neplatnosti zmlúv o postúpení pohľadávok uzatvorených medzi úpadcom a žalovanými. Podľa žalobcu boli zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorené v posledných troch rokoch pred začatím konkurzu medzi žalobcom ako dlžníkom a právnickou osobou, v ktorej je osoba uvedená v § 15 ods. 4 písm. a/ zákona o konkurze a vyrovnaní štatutárnym orgánom, alebo členom štatutárneho orgánu, prokuristom, alebo likvidátorom. Zároveň žalovaný v 1/ rade T., a. s., K. bol jediným spoločníkom spoločnosti úpadcu od 20. 5. 1998 do 29. 3. 2000, a teda jeho majetková účasť spoločnosti bola 100%, čím boli splnené podmienky § 15 ods. 4 písm. d/ až e/ Zákona o konkurze a vyrovnaní. Zmluvy zo dňa 20. 8. 1999 boli podpisované za obe zmluvné strany J.J. N., ktorý bol v tom čase konateľom žalobcu a zároveň štatutárom žalovaných. Žalobca je toho názoru, že právne úkony sú v zmysle § 15 ods. 4 písm. d/ a e/ a ods. 5 Zákona o konkurze a vyrovnaní odporovateľné a súčasne sú splnené podmienky podľa § 16 Zákona o konkurze a vyrovnaní.

Podľa § 15 ods. 1 Zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení zmien a doplnkov konkurzný veriteľ, alebo správca sa môže domáhať, aby súd určil, že dlžníkove právne úkony podľa odseku 2 až 6, ak ukracujú uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky konkurzného veriteľa sú voči konkurznému veriteľovi právne neúčinné. Toto právo má konkurzný veriteľ, alebo správca aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný, alebo ak už bol uspokojený.

Odporovať možno právnomu úkonu, ktorý dlžník urobil v posledných troch rokoch pred začatím konkurzu v úmysle ukrátiť svojho konkurzného veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy (§ 15 ods. 2 Zákona o konkurze a vyrovnaní).

Podľa § 15 ods. 4 Zákona o konkurze a vyrovnaní odporovať možno tiež právnomu úkonu, ktorým bol konkurzný veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch pred začatím konkurzu medzi dlžníkom, ktorý je právnickou osobou a: a/ členom jeho štatutárneho orgánu, jeho prokuristom, likvidátorom, alebo spoločníkom; b/ osobou blízkej osobe uvedenej v písomne a/; c/ právnickou osobou, v ktorej má dlžník, alebo osoba uvedená v písmene a/ a b/ majetkovú účasť aspoň 10% v čase, keď sa uskutočňuje tento právny úkon; d/ právnickou osobou, v ktorej je osoba uvedená v písmene a/ a b/ štatutárnym orgánom, alebo členom štatutárneho orgánu, prokuristom, alebo likvidátorom; e/ právnickou osobou, v ktorej má osoba uvedená v písmene d/ majetkovú účasť aspoň 34% v čase, keď sa uskutočnil tento právny úkon; alebo ktorý dlžník urobil v uvedenom čase v prospech tejto osoby; to však neplatí ak druhá strana preukáže, že nemohla ani pri náležitej starostlivosti poznať úmysel dlžníka ukrátiť konkurzného veriteľa.

Odporovať možno tiež právnomu úkonu dlžníka, ak právny úkon bol vykonaný v poslednom roku konkurzu a hodnota prijatá dlžníkom bola nižšia ako bola primeraná hodnota v časti vykonania právneho úkonu, a dlžník bol v úpadku, alebo sa dostal do úpadku v dôsledku takého právneho úkonu (§ 15 ods. 5 Zákona o konkurze a vyrovnaní).

Odporovať je možné právnomu úkonu, ktorý dlžník vykonal pred vyhlásením konkurzu, ak ukrátil uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky svojho konkurzného veriteľa.

Jednou z možností, ako sa veritelia, alebo správca môžu dôsledkom nepoctivého konania dlžníka brániť, je inštitút odporovateľnosti právnych úkonov. Odporovateľnosť právnych úkonov spočíva v tom, že dlžníkovými právnymi úkonmi, pokiaľ ukracujú uspokojenie veriteľovej vymáhateľnej pohľadávky, môžu byť veriteľom, alebo správcom napadnuté tzv. odporom smerujúcim k tomu, aby boli súdom prehlásené vo vzťahu k veriteľovi za neúčinné, čo znamená, že majetok, ktorého sa tieto dlžníkovými úkonmi týkajú môže slúžiť k uspokojeniu veriteľovej pohľadávky, pretože na úspešne odporované dlžníkovými úkonmi sa vo vzťahu k veriteľovi pozerá akoby sa neboli stali. Podľa citovaných ustanovení Zákona o konkurze a vyrovnaní je možné odporovať všetky právne úkony, ktoré dlžník urobil v posledných troch

rokoch v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, musel byť tento úmysel druhej strane známy. V týchto prípadoch musí byť úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa a vedomosť druhej strany o tomto úmysle veriteľa dokázané. Pokiaľ dlžníkom, alebo treťou osobou je osoba právnická bude dôkaz dlžníkovho úmyslu ukrátiť veriteľa vedomosť tretej osoby od tejto skutočnosti smerovať voči štatutárnemu orgánu. Odporovateľným právnym úkonom môže byť nielen sudzovací právny úkon, ale akýkoľvek úkon, ktorým sa zhoršuje veriteľova vyhliadka na uspokojenie jeho pohľadávky. Odporovaný môže byť i úkon – zmluva o postúpení pohľadávky, ktorými boli postúpené pohľadávky vymožitelné a previesť ich na žalovaných s cieľom ukrátiť veriteľov úpadcu.

V odôvodnení napadnutého rozsudku súd konštatuje, že v konaní bolo preukázané, že uzatvorením predmetných zmlúv o postúpení pohľadávok došlo k ukráteniu vymáhateľných pohľadávok a to z dôvodu, že žalobca sa na jednej strane vedome vzdal pohľadávok bonitných a na strane druhej ako plnenie prijal nevýhodné pohľadávky. Takéto protiplnenie je nulové, predstavuje pre žalobcu stratu. Žalobca pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu, ako aj pred vyhlásením viackrát postupoval podobným spôsobom, pričom vedel o svojej hospodárskej situácii v spoločnosti a o nevýhodnosti prevzatia pohľadávok ako protiplnenie si svoju hospodársku situáciu ešte prehýbil, čo spôsobilo úpadok možnosti a poškodenie veriteľov. Pri uzatváraní zmlúv o postúpení pohľadávok úpadca vedel o nevýhodnosti prevzatia týchto pohľadávok na strane jednej a na strane druhej k získaniu majetkového prospechu žalovaných v 1/, 2/ a 3/ rade. Uzavretie zmlúv bolo len právnym úkonom na vytvorenie rámca pre predstierané plnenie s cieľom odčerpať finančné prostriedky úpadcu a previesť ich na žalovaných s cieľom ukrátiť veriteľov. Takýto záver prvostupňového súdu podľa názoru odvolacieho súdu nemá oporu v doposiaľ vykonanom dokazovaní a odôvodnenie rozsudku je nepresvedčivé. Súd prvého stupňa ani neuviedol, z ktorých konkrétnych dôkazov vychádzal, keď dospel k záveru dôvodnosti žaloby. Neuviedol, ktorým dôkazom uveril a ktoré dôkazy považoval za relevantné, pre svoj záver o dôvodnosti žaloby. Súd do svojho odôvodnenia prevzal, len odôvodnenie žaloby a je založené, len domnienkach. Je nepreskúmateľný záver súdu, že uzatvorením predmetných zmlúv o postúpení pohľadávok došlo k ukráteniu vymáhateľných pohľadávok a to z dôvodu, že žalobca sa na jednej strane vedome vzdal pohľadávok bonitných a na strane druhej ako plnenie prijal nevýhodné pohľadávky. Takýto záver nevyplýva a doposiaľ vykonaného dokazovania. Žiadnym relevantným dôkazom nebolo ani preukazované, že pri uzatváraní zmlúv o postúpení pohľadávok úpadca vedel o nevýhodnosti prevzatia týchto pohľadávok a že uzavretie

horeuvedených zmlúv bolo len právnym úkonom na vytvorenie rámca pre predstierané plnenie s cieľom odčerpať finančné prostriedky úpadcu a previesť na žalovaných s cieľom ukrátiť veriteľov úpadcu. Vzhľadom na uvedené je rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým žalobe vyhovel a určil, že zmluvy o postúpení pohľadávok sú neplatné predčasné. Absolútne neodôvodnené sú výroky, ktorými súd zaviazal žalovaného na poskytnutú peňažnú náhradu (s prihliadnutím na ust. § 16 ods. 4 Zákona o konkurze a vyrovnaní, všetko o čo sa odporovateľným právnym úkonom dlžníkov majetok ukrátil, sa musí vrátiť do podstaty, a ak to nie je možné, musí sa poskytnúť peňažná náhrada) a žalovaného 1. neviazal. vrátenie sumy 16 129 638,40 Sk, žalovaného 2/ na vrátenie sumy 5 451 100,80 Sk a žalovaného 3/ 34 180 187,90 Sk. Navyiac súd zaviazal žalovaných na zaplatenie uvedených súm v neplatnej mene bez prepočítania na platnú menu, ktorou je Euro. Súd sa taktiež aj vzhľadom na námietku žalovaných nezaoberal samotnou platnosťou zmlúv, ktorých neúčinnosti sa žalobca domáhal odporovateľnosť je možné uplatniť len vtedy, ak je právny úkon platný. Ak by teda išlo o neplatné právne úkony, žalobca by sa nemohol úspešne domáhať určenia neúčinnosti týchto právnych úkonov.

Počas konania žalovaní uplatnili námietku premlčania. S touto námietkou premlčania sa súd prvého stupňa dôsledne nevysporiadal a v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca odporoval právnym úkonom v lehote podľa § 15 ods. 2 Zákona o konkurze a vyrovnaní, preto námietka žalovaných, že žaloba nebola uplatnená včas nie je dôvodná. K tomu je potrebné uviesť, že pri podaní odporovacej žaloby podľa § 15 Zákona o konkurze a vyrovnaní treba rozlišovať dve lehoty, jednak ide o lehotu vyplývajúcu z ustanovenia § 15 Zákona o konkurze a vyrovnaní, ktorá je hmotnoprávnou podmienkou o úspešnosti tejto žaloby a súd jej dodržanie skúma z úradnej povinnosti. Pre podanie odporovacej žaloby platí tiež všeobecná trojročná premlčacia doba vyplývajúca z ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka a začína plynúť odo dňa keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Keďže platí zásada dvojinštančnosti konania pri prejednaní veci, súd sa bude musieť dôsledne zaoberať námietkou premlčania, ktorú uplatnili žalovaní.

Z podania právneho zástupcu žalovaných doručené súdu 3. 5. 2010, ktorého súčasťou boli dôkazy k žiadosti o priznanie oslobodenia od platenia súdnych poplatkov vyplýva, že spoločnosť, T. v likvidácii B., bola k 1. 5. 2009 vymazaná z obchodného registra. Bude preto povinnosťou súdu prvého stupňa zistiť, či sú splnené podmienky konania vo vzťahu k žalovanému v 3/ rade, či je možné konať

vo vzťahu k žalovanému v 3/ rade. V prípade, že tento by nezanikol, bude potrebné odôvodniť právomoc a príslušnosť súdu na konanie vo vzťahu k žalovanému v 3/ rade a tiež použitie hmotného práva. pre posúdenie nároku žalobcu vo vzťahu k žalovanému v 3/ rade.

Keďže súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, nevykonal riadne dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, doteraz zistený skutkový stav neobstojí a jeho rozhodnutie je predčasné, Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na ustanovenie § 221 ods. 1 písm. h/ zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a v súlade s ustanovením § 221 ods. 2 vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V novom konaní bude povinnosťou súdu v naznačenom smere vykonať riadne navrhnuté dôkazy, tieto vyhodnotiť a zaoberať sa predpokladmi vyslovenia neúčinnosti právneho úkonu v zmysle § 15 Zákona o konkurze a vyrovnaní a či vzniklo právo žalobcovi na vrátenie žalovanej sumy do konkurznej podstaty úpadcu. Tiež bude povinnosťou súdu zistiť, či sú splnené podmienky konania vo vzťahu k žalovanému v 3. rade.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 24. júna 2010

JUDr. Anna M a r k o v á , v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Štofániková